

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΩΝ

Τα εσωτερικά συστήματα - και σαν τέτοιο βλέπω τον τεκτονισμό - έχουν πάντα δικλίδες ασφαλιστικές ή παγίδες με τις οποίες αποβάλλουν ή συλλαμβάνουν τους παρειακούς.

Έχουν δηλαδή πέρα από τις συμβατικές μήσεις και «ουσιαστικές» και μη επισημασμένες «δοκιμασίες» γι' αυτούς που πρέπει να ταλανισθεί περισσότερο και να βεβαιωθεί η «ψυχική τους αντοχή». Και οι δοκιμασίες αυτές δεν έχουν φυσικά καμιά ομοιότητα με τους εξωτερικούς τύπους μήσης των διαφόρων βαθμών.

Μια από τις πιο περίτεχνες δοκιμασίες στις οποίες υποβάλλει τα μέλη του ο Τεκτονισμός - και μάλιστα με άνεση χρόνου και με αυξανόμενη ένταση - είναι τα αξιώματα, οι τιμές και οι τίτλοι. Ενεργούν ακριβώς όπως οι λάγνες οπτασίες σ' έναν ασκητή, όπως οι πειρασμοί του Αγίου Αντωνίου στην έρημο του Σινά.

Πραγματικά προβληματίζει και δημιουργεί σύγχυση στον «αδαή» αυτή η φαινομενική αντίφαση που υπάρχει στον τεκτονισμό και που έχει γίνει και αντικείμενο καυστικών σχολών από μέρους των πολεμίων του.

Από τη μια μεριά ο τεκτονισμός είναι ένα σύστημα που διακηρύσσει και απαιτεί από τα μέλη του να υπηρετούν επίμονα την απλότητα, τη μετριοφροσύνη και την σεμνότητα, είναι ένα σύστημα που διδάσκει τους νεοεισερχόμενους πώς να αντιστέκονται στην επίδειξη, την κουφότητα και την ματαιοδοξία του έξω κόσμου και τα μαθαίνει ή τουλάχιστον προσπαθεί να τα μάθει να στοχεύουν και να επιδιώκουν να συλλάβουν την ουσία των πραγμάτων που είναι πέρα και πάνω από τα φαινόμενα.

Και από την άλλη μεριά έχει θεσμοθετήσει μία πληθώρα αξιωμάτων που τα περισσότερα από το οποία, πέρα από το ότι είναι αναχρονιστικά, είναι και περιττά ή νεκρά (Σημαιοφόρος, Σφραγιδοφύλαξ, Αρχιτρίκλινος, Καγκελάριος, κ.λ.π).

Χρησιμοποιεί επίσης μια σειρά από τίτλους όπως Ένδοξος, Σεβάσμιος, Κραταιότατος, Σοφώτατος, Τρις ισχυρός κ.λ.π. που είναι πολύ εύκολο να θεωρηθούν ότι υπερβαίνουν τα όρια του ανεκτού και δημιουργούν τον κίνδυνο να παρεξηγηθούν ακόμα και από εμάς τους ίδιους.

Παράλληλα ο θεσμός έχει καθιερώσει τιμές μετά βαιών και κλάδων, χαλύβδινες αψίδες, χειροκρουσίες, πομπές και αστέρες και έχει φορτώσει τα στήθη των τεκτόνων με παράσημα, με μετάλλια, με διάσημα, με αναμνηστικά, με περιλαίμια, με ταινίες κ.λ.π.

Και όταν οι άνθρωποι έχουν τον κοινό νου και μια επαφή με την γύρω τους πραγματικότητα, τα δέχονται όλα αυτά σαν ένα εργαλείο του συστήματος και προσπαθούν να συλλάβουν το εσώτερο νόημα και την απώτερη σκοπιμότητά τους.

Όταν οι Τέκτονες έχουν πάρει από τον έξω κόσμο μια ουσιαστική καταξίωση, όταν μεταφέρουν ένα ειδικό βάρος μέσα τους καθώς μπαίνουν στις τεκτονικές στοές, αυτό είναι αρκετό για να σταθμίσει τα εξωτερικά αυτά μέταλλα. Αυτή η βεβαιότητα τους κάνει να μη χάσουν την ισορροπία τους καθώς βαδίζουν με τον ασταθή βηματισμό του εταίρου πάνω στο μωσαϊκό δάπεδο.

Ο αληθινά μνημένος φέρει τα αξιώματα αυτά μόνο σαν πρόσθετα βάρη και καθήκοντα, αποφεύγει να τα προβάλλει όσο το δυνατόν και τα αποθέτει με την ίδια σεμνότητα με την οποία τα έχει αναλάβει.

Και όχι μόνο αυτό.

Έχει χρέος με σοφία και επιδεξιότητα να προετοιμάσει εκείνους που θα τον διαδεχτούν. Και τα παραδίδει με μεγάλη ανακούφιση και ευδαιμονία, γιατί έτσι προετοιμάζεται να δεχτεί την μεγάλη μύηση του θανάτου, κατά την στιγμή της οποίας πρέπει να δείξει την ίδια συμπεριφορά.

Τα τεκτονικά αξιώματα όχι μόνο δεν συγκρίνονται με την οποιαδήποτε κοσμική εξουσία από την οποία φαίνεται απλώς ότι είναι δάνεια (κανείς τελικά δεν μπορεί να αποφανθεί ποιος δάνεισε ποιόν) όχι μόνο δεν αναφέρονται σε φυσικές καταστάσεις ή ιδιότητες αλλιώς θα ήταν πρόκληση να προσφωνείται Τρις Ισχυρός ένας γέρων όχι μόνον δεν αποπνέουν αυθεντία εξωτερική και επιβολή, αλλά κυρίως είναι συνεχείς και σκληρές υπομνήσεις της φυσικής, της ηθικής και της πνευματικής μας ατέλειας και καυστικές αναφορές σε εκείνο στο οποίο κάποτε πρέπει να φτάσουμε.

Ο τίτλος του «Σεβάσμιου» σε παρακολουθεί σε όλες τις εκδηλώσεις σου και σου θυμίζει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια που είναι ο κλήρος και η δικαίωση του κάθε όντος.

Τα αξιώματα είναι βάρη ασήκωτα, τα αξιώματα μας κραυγάζουν συνεχώς, όπως κραυγάζε ο δούλος πίσω από το άρμα του Καίσαρα που πήγαινε να τον εξαπατήσει την ώρα του θριάμβου του, η ματαιοδοξία, ότι είμαστε μικροί, ανόητοι και θνητοί.

Η ευθεία πάνω στο μωσαϊκό δάπεδο που χωρίζει τις μέλαινες από τις λευκές ψηφίδες και που πρέπει να βαδίσει κάποτε ο μύστης, είναι τόσο στενή όσο και η πύλη του θανάτου.

Τα αξιώματα, ούτε στην ιδεατή τους μορφή δεν μπορούν να διέλθουν απ' αυτή.

Αντίθετα, ο κούφιος άνθρωπος γοητεύεται από τη λάμψη των αξιωμάτων και μόνο, σέρνεται επίμονα προς αυτά, είναι έτοιμος να υποστεί ταπεινώσεις και προσβολές για να τα αποκτήσει. Όταν το σύστημα είναι χαλαρό, η επιμονή και η φορτικότητα αποδίδουν και τα αξιώματα, καθώς οι σεμνοί τα αποποιούνται, παραδίδονται στους επιτήδειους και τους ματαιόδοξους.

Κι αυτοί αρπάζονται κυριολεκτικά απ' αυτά, τους δίνουν κοσμική διάσταση και αξία, γιατί ποτέ δεν τη γέυτηκαν στον έξω κόσμο και ταυτίζονται με τα φτηνά τους γνωρίσματα.

Μεταβάλλουν άρδην στάση και συμπεριφορά και από αυλοκόλακες γίνονται αλαζόνες και απρόσιτοι.

Στο επόμενο στάδιο αυτοδιορίζονται οι μεγάλοι προστάτες και οι αυστηροί τηρητές δήθεν μιας παράδοσης που φυσικά αγνοούν και βλέπουν παντού και υποψιάζονται σφετεριστές του θρόνου τους και συνωμότες.

Έτσι με τον ευκολότερο τρόπο χαρακτηρίζουν σαν αιρετικούς και ανορθόδοξους όποιους υποψιαστούν σαν πιθανούς μνηστήρες του μεγαλείου τους.

Όταν λοιπόν δεν υπάρχει μέσα μας έρμα πολύτιμο, όταν έχουν επικαθήσει στην συνείδησή μας και αποτυπωθεί σαν συμπλέγματα και κηλίδες, η ημιμάθεια, η αλαζονία και ο εγωισμός, τα αποψιλωμένα από κάθε ουσιαστικό περιεχόμενο πια αυτά αξιώματα και στοιχεία παρουσιάζουν την άλλη τους, την τιμωρό ιδιότητα, γίνονται αληθινοί καταλύτες, εναύσματα παθών, βάρη δυσβάστακτα, μεγεθυντές ασχημιών ή σκηνοθέτες κωμικών καταστάσεων.

Και όχι μόνο αυτό.

Αλλά με βεβαιότητα, όταν οι παρείσακτοι πληθυνθούν και από ένστικτο συσπειρωθούν και δημιουργήσουν κατεστημένες ομάδες μια μετατόπιση του κέντρου βάρους του συστήματος προκαλείται που το καταντάει θεατρικά κακόμοιρο, εξώστροφο και ανενεργό.

Τότε του αποστερεί την αυθεντία και την παράδοση που το προστατεύουν.

Έτσι όταν το όριο του ανεκτού ξεπεραστεί, πυροδοτούνται αντιδράσεις αλυσιδωτές, τα αξιώματα προκαλούν θλιβερά παραληρήματα στήνουν ανεμόμυλους που βασανίζουν και φοβίζουν τους άμοιρους Δον Κιχώτες που τα υπηρετούν.

Αυτή η γενικότερη πια ανισορροπία που έχει δημιουργηθεί φορτίζει κατά κανόνα οριακά το σύστημα και το οδηγεί τελικά σε μια τραγωδία και ενδεχόμενα σε μια κάθαρση.

Αυτός είναι ο μόνος σωτήριος και λειτουργικός λόγος για τον οποίο υπάρχουν τόσα πολλά και επάλληλα αξιώματα στον Τεκτονισμό.

Ευστάθιος Λιακόπουλος

